

HỘI THỨ SÁU MƯƠI MỘT ĐOÀN DỰ CÙNG VƯƠNG NGỌC YẾN LẠI XUẤT HIỆN

Phong Bá Ác vừa thốt lời khen thì những tên đệ tử phái Tinh Tú đi bên áp giải cũng tranh nhau lên tiếng tán tụng sư phụ. Chúng biểu võ công Đinh Xuân Thu hiện thời khắp thiên hạ không có người bì kịp, cả từ xưa đến nay những tay võ học đại sư như Đạt Ma lão tổ gì gì đi nữa cũng không thể bằng được.

Chúng tuôn ra những câu xiêm nịnh quá mức mọi người chưa từng nghe thấy.

Bao Bất Đồng nói:

- Này các vị lão huynh! Tuyệt nghệ phái Tinh Tú thật là chưa có một môn phái nào bì kịp, có thể nói là những tuyệt nghệ độc đáo, không tiền không hậu!

Bọn đệ tử khoái quá đồng thanh hỏi:

- Theo ý kiến của hảo hán thì võ công của bản phái, môn nào lợi hại hơn nhất?

Bao Bất Đồng đáp:

- Há phải chỉ có một môn, ít ra là ba môn.

Bọn đệ tử cao hứng hỏi lại:

- Ba môn là những môn gì?

Bao Bất Đồng nói:

- Môn thứ nhất là "Mã thí công"! Nếu không luyện tinh thực môn này thì e rằng ở trong quý môn thú quá không còn chỗ nào dong thân. Môn thứ hai là "Pháp loa công" nếu không thổi phồng võ công cùng đức hạnh quý phái thì chẳng những bị sư phụ ghét, mà giữa bạn đồng môn với nhau cũng khuynh loát tiêu diệt nhau không còn đất đứng. Còn môn thứ ba nữa là Hậu nhan công. Nếu không mặt dày chẳng còn biết liêm sỉ là gì thì làm sao luyện nổi được hai môn đăng kỳ công nói trên, tức là Mã thí công và Pháp loa công.

Bao Bất Đồng nói vậy ai cũng tưởng bị bọn đệ tử phái Tinh Tú nổi giận và nhất tề lên chân xuống tay đánh gã. Nhưng sự thật lại khác hẳn, bọn đệ tử Tinh Tú Lão Quái nghe Bao Bất Đồng nói xong ai ai cũng lẳng lặng gật đầu:

- Lão huynh thật là thông minh, hiểu bản phái rất sâu sa. Có điều ba loại thần công Mã thí, Pháp hoa và Hậu nhan luyện tập rất khó, người thế tục có kiến thức sâu sa mới biết được cái hay của nó, còn thì đều cho là hư hỏng. Chỉ bao giờ trong tâm không còn những ý niệm coi thường cả mọi sự thì việc tu luyện Hậu nhan công mới có tiên bộ và gặp những trường hợp khẩn yếu mới khỏi thất bại.

Bao Bất Đồng vốn tính ưa nói trào phúng gã không bao giờ tưởng đến bọn này lại có những mưu hay kế giỏi, chẳng nghĩ ngờ gì, trong lòng gã bất giác lấy làm kinh dị. Gã cười nói tiếp:

- Thần công của quý phái vi diệu không biết đến đâu mà lường. Tại hạ khôn xiết ngưỡng mộ, muốn xin đại tiên mở dẫn dụ thêm cho.

Tên họ thấy Bao Bất Đồng kêu mình bằng đại tiên thì tưởng mình bay bổng lên từng mây, nói:

- Lão huynh không phải là người bản phái thì những thần công bí hiểm đó không thể đem truyền thụ cho lão huynh được. Bí quyết quan hệ nhất là phụng sự sư phụ coi như một vị thần minh thì lão gia mới phóng ra một phát... thúí thúí!

Bao Bất Đồng cướp lời:

- Cái đó bảo là thom chứ!

Người kia gật đầu nói:

- Đúng lắm! Tư chất lão huynh thật là giỏi. Nếu có nhập môn vào bản phái phải có bản lĩnh vi diệu như thế mới được. Có điều đáng tiếc là đi lạc đường tiến vào bàng môn tả đạo. Tuyệt nghệ của bản môn tuy biến hóa thiên hình vạn trạng, song bí quyết căn bản không phiền phức lắm đâu. Chỉ cần nhớ bốn chữ "mạt sát lương tâm" là gần đủ rồi đó.

Bao Bất Đồng gật đầu lia lịa nói:

- Nghe đại tiên nói một lúc còn hơn đọc sách mười năm. Chả trách người xưa có câu rằng: "Ban sáng được nghe lời đạo đức, ban tối chết ngay cũng không có gì đáng tiếc nữa." Tại hạ hâm mộ quý phái vô cùng! Giận mình không được vào môn hạ. Chẳng hay đại tiên có tiện dẫn được chăng?

Người kia đáp:

- Muốn quy đầu bản phái đâu phải là chuyện dễ? Ta xem chừng lão huynh không chịu nổi bao nhiêu lần thử thách cực kỳ gian nan khốn khổ?

Một tên đệ tử khác nói:

- Chỗ này có nhiều tai mắt, không nên nói chuyện nhiều. Gã họ Bao kia! Nếu người thực tâm muốn quy đầu bản phái, ta sẽ bịa và bẫy giúp với sư phụ cho, tưởng cũng không có điều gì đáng ngại lắm.

Nên biết rằng phái Tinh Tú muốn thu rất nhiều môn đệ khắp nơi. Tên đồ đệ nào bắt được người có căn cốt quy đầu, đều được kể là có công với môn phái.

Bọn Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn nghe Bao Bất Đồng thỉnh thác tên đệ tử phái

Tinh Tú thì không khỏi vừa tức mình vừa buồn cười, nghĩ thầm trong bụng:

Trên đời sao còn có hạng người vô liêm sỉ, lấy chuyện nịnh bợ làm vinh, thật là trên đời rất hiếm vậy.

Trong khi nói chuyện, đoàn người đã tiến vào một cái hang núi.

Trong khe núi này mọc toàn một thứ thông reo.

Gió thổi thông reo rào rạt khác nào sóng vỗ bi bõm.

Đoàn người tiến vào trong khu rừng thông này một lúc nữa thì đến trước ba gian nhà gỗ. Trước cửa nhà này dưới một gốc cây lớn có hai người ngồi đánh cờ và hai người ngồi coi.

Đoàn người dần dần tiến vào gần đến nơi.

Bao Bất Đồng thốt nhiên nghe thấy Lý Quỷ Lỗi ngồi ở trên võng sau mình háng giọng lấy hơi dường như sắp lên tiếng, nhưng rồi lại thôi.

Bao Bất Đồng quay lại nhìn gã thì thấy sắc mặt lợt lạt, vẻ cực kỳ sợ hãi.

Bao Bất Đồng chợt hiểu nguyên do, chợt thấy trong hai người xem đánh cờ thì một người là Đinh Xuân Thu và người nữa là một thiếu nữ đẹp.

Hai người ngồi đánh cờ thì gã bên hữu là một lão già gầy khẳng gầy kheo, còn người ngồi mé tả là một thiếu niên công tử xinh tươi.

Bao Bất Đồng vừa nhận ra công tử và nữ lang, buột miệng la lên:

- Vương cô nương! Sao cô nương lại ở đây? Cô nương cùng đi với gã họ Đoàn này đến đây phải không?

Nguyên nữ lang khuynh quốc đó là Vương Ngọc Yến còn chàng thanh niên tử là Đoàn Dự.

Bao Bất Đồng khi ở Thính Hương Tịnh Xá của A Châu đã Đoàn Dự một lần. Chẳng những gã gặp mặt mà còn nắm cổ tay chàng cơ hồ muốn gãy xương cốt.

Wương Ngọc Yến là biểu muội của Mộ công tử, Bao Bất Đồng thấy nàng cứ lè kè với Đoàn Dự trong lòng bất mãn vô cùng!

Wương Ngọc Yến chỉ ậm ừ chứ không quay đầu lại. Nàng để hết tinh thần vào xem đánh cờ.

Bàn cờ vẽ trên phiến đá xanh. Quân trắng, quân đen đều bóng lọng lấp loáng. Hai bên đã bắt đến hơn trăm quân.

Đinh Xuân Thu ngồi tựa vào lão già khẳng kheo, mắt cũng không trông ra ngoài mà chỉ chăm chú nhìn vào bàn cờ.

Đoàn Dự trong tay cầm một quân cờ đen, trầm ngâm chưa đặt xuống.

Bao Bất Đồng la lên:

- Ô kia lão tiên sinh! nhà có khách đến, lão tiên sinh chẳng ra tiếp khách, chỉ chú ý đầu vào xem đánh cờ là nghĩa làm sao?

Bỗng thấy bọn Khang Quảng Lăng, Phạm Bách Linh, tất cả tám người "Hàm cốt bát hữu" còn ngồi trong võng khiêng đã hấp tấp nhảy xuống chạy đến trước bàn cờ đá xanh còn chừng một trượng đều quỳ cả xuống.

Bao Bất Đồng kinh ngạc hỏi:

- Các người làm trò khi gì thế?

Nhưng gã vừa dứt lời, gã tỉnh ngộ ngay đoán biết lão già gầy khẳng kheo kia là "Thông Biện Tiên Sinh" mà khắp thiên hạ kêu bằng Lung Á Lão nhân và tức là sư phụ "Hàm Cốt Bát Hữu" nhưng có điều là lão lấy làm kỳ là lão đang chạm trán với kẻ thù là Tinh Tú Lão Quái Đình Xuân Thu mà sao ngồi còn rồi đánh cờ được?

Hơn nữa kẻ đối thủ với lão lại không phải một tay trọng yếu, mà chỉ là một anh đồ gàn không hiểu võ công.

Bỗng thầy Khang Quảng Lăng lên tiếng:

- Vãn bối xem chừng lão tiên bối bây giờ lại khoẻ mạnh hơn trước. Tám người anh em chúng tôi thật vui mừng khôn xiết.

Bọn "Hàm Cốt Bát Quái" đã bị Thông Biện Tinh Sinh Tô Tinh Hà đuổi ra khỏi môn phái, nên bọn này đến bái kiến không dám dùng hai tiến sư phụ để xưng hô mà kêu bằng lão tiên bối.

Khang Quảng Lăng lại nói tiếp:

- Huyền Nạn đại sư chùa Thiếu Lâm cũng tới đây.

Nên biết rằng Huyền Nạn là sư đệ Huyền Từ đại sư phương trượng chùa Thiếu Lâm, ở vào vị trí cao cả trong võ lâm. Tô Tinh Hà không ra nghênh tiếp đã là thất lễ rồi. Thế mà Huyền Nạn vào tới nơi, lão vẫn ngồi nghiêm nhiên đánh cờ, thì càng phạm tội đại bất kính.

Tô Tinh Hà nghe nói Huyền Nạn đến cũng hơi giật mình. Lão đứng dậy nhìn mọi người xá dài một cái rồi nói:

- Pháp giá Huyền Nạn đại sư tới nơi mà lão phu không ra nghênh tiếp thật là đắc tội!

Lão nói vài câu lấy lệ, chẳng buồn nhìn Huyền Nạn đại sư, vội quay ngay vào nhìn bàn cờ.

Mọi người thấy "Lung Á Lão Nhân" này chẳng những tai nghe rất tinh mà miệng vẫn còn nói năng như thường, thì ra lão chẳng cần chẳng điếc gì hết, nên ai nấy đều kinh ngạc.

Huyền Nạn đáp lễ nói:

- Tiên sinh lại quá lời!

Nhà sư thấy Tô Tinh Hà coi cuộc cờ một cách quan trọng thì nghĩ bụng:

- Lão này ôm đồm đủ thứ: cầm, kỳ, thi, họa chẳng món nào là không giỏi. Chả trách võ công lão thua kém sư đệ là phải lắm.

Giữa lúc im lặng, thốt nhiên Đoàn Dự lên tiếng:

- Hay lắm! Cứ đi thế này là được!

Nói xong đặt con cờ đen xuống bàn.

Tô Tinh Hà không cần nghĩ ngợi gì cầm quân cờ trắng đi ngay.

Đoàn Dự đã đi được hơn mười nước rất cao. Đến nước này chàng vừa đặt con cờ đen xuống thì Tô Tinh Hà cũng cầm con cờ trắng đặt xuống ngay.

Hai bên đi được mười mấy nước.

Đoàn Dự bỗng thở dài nói:

- Kỳ lý tiên sinh tinh diệu vô cùng, vẫn bối không tài gì phá nổi.

Kể thế là Tô Tinh Hà được cuộc, vậy mà lão lại tỏ ra vẻ buồn rầu nói:

- Nước cờ của công tử rất sâu sắc kín đáo. Mười mấy nước trước thật là cao đến tột độ. Có điều công tử chưa chịu nghĩ kỹ hơn một chút. Đáng tiếc, đáng tiếc! Hỡi ơi! Thật là đáng tiếc.

Lão nói liền bốn câu đáng tiếc tỏ vẻ thành thật băn khoăn.

Đoàn Dự lượm mấy quân cờ đen bên mình lên bỏ vào chiếc hộp gỗ.

Tô Tinh Hà cũng lượm mười mấy quân cờ trắng của mình.

Nhị đệ tử trong "Hàm Cốc Bát Hữu" là Phạm Bách Linh cũng là tay mê cờ. Gã quỳ ở đằng xa xem cuộc cờ này không phải là cuộc đấu cờ chơi giữa sư phụ và chàng thanh niên công tử kia, mà là một thế cờ do sư phụ mình bày ra để chàng công tử kia phá giải, nhưng chàng lại không phá nổi.

Về cờ thế vi kỳ (cờ vây) có nhiều vấn đề rất nan giải. Thế cờ có sinh, tử, kiếp, phải tính toán nát óc và khó lòng phá được.

Phạm Bách Linh quỳ mọp xuống đất nhìn không được, gã phải ngẩng lên mới nhìn thấy.

Tô Tinh Hà nói:

- Các người đứng cả lên! Phạm Bách Linh! Thế cờ này quan hệ phi thường! Người lại đây để coi cho rõ. Người phá được là một điều tuyệt diệu.

Phạm Bách Linh mừng quá vâng ngay, rồi đứng dậy tiến lại bên bàn cờ chú ý nhìn.

Về thế cờ vậy thông thường. Thế nhỏ chỉ mười mấy con mà nhiều ra là bốn năm chục con. Nhưng thế cờ này đặt biệt có đến dư hai trăm con. Bàn cờ đã đến lúc sắp kết thúc, trong hai bên đen, trắng hiện ra những thế biến ảo vô cùng phức tạp.

Phạm Bách Linh đã nghiên cứu vi kỳ đến mấy chục năm và đã thành một tay cao thủ nổi tiếng bậc nhất trong miền này. Thế mà gã vừa trông vào bàn cờ đã phải đầu nhưc mắt hoa. Gã cố tính toán góc phía hữu bên đen và thế sinh, tử đã đủ làm cho khí huyết chạy lộn nhào rồi.

Gã định thần tính toán lần thứ hai lại phát giác ra rằng, mình tính lần trước thế cờ đen thuộc về tử mà thực ra vẫn còn có đường lối vào chỗ sinh. Khi gã tính đến bên cờ trắng thì biến diễn càng phức tạp. Gã suy nghĩ một lúc nữa thì thấy mắt mũi tối sầm lại, trong cổ ọc ra một tiếng rồi miệng thổ máu tươi ra.

Tô Tinh Hà lạnh lùng nhìn Phạm Bách Linh, nói:

- Thế cờ này cực kỳ khó phá. Bữa nay gặp ngày mở thế cờ ra phá, cứ mười năm mới một lần. Trời xui đất khiến người tới đây vừa đúng lúc. Ta biết rằng tư chất người có hạn, nên hai mươi năm trước ta không để người tham dự cuộc này. Bữa nay thật là số trời định trước, người đến vừa gặp dịp, vậy người có phá không?

Phạm Bách Linh đáp:

- Ta mong cho người được thành công.

Phạm Bách Linh nhìn thế cờ hồi lâu rồi người lão đảo, lại hộc máu tươi ra.

Đinh Xuân Thu cười lạt nói:

- Gã này đến chết oan mất thôi! Không hiểu gã mang lấy nghiệp khổ ải vào thân làm gì? Lão tặc kia (tức sư tổ) bày ra chuyện rắc rối này cốt để hành hạ người, giết chết người. Có thể biểu những kẻ muốn phá thế cờ này là tự chui vào tròng vậy.

Tô Tinh Hà đưa mắt lờm Đinh Xuân Thu hỏi:

- Người kêu sư phụ bằng gì?

Đinh Xuân Thu đáp:

- Y là một tên lão tặc, ta kêu y bằng lão tặc chứ sao?

Tô Tinh Hà nói:

- Lung Á lão nhân bữa nay không cầm không điếc nữa, chắc ngươi phải biết lý do tại sao chứ?

Đình Xuân Thu nói:

- Hay lắm! Người nói lời rồi lại ăn lời. Đó là tự ngươi tìm lấy cái chết, đừng có trách ta tàn ác.

Bọn Khang Quảng Lăng ngơ ngác nhìn nhau nghĩ thầm:

- Ngày trước lão quái này bức bách sư phụ mình giả cầm giả điếc mới chịu lời không giết. Bữa nay sư phụ đột nhiên mở miệng nói năng, chắc là quyết ý liều mạng với lão rồi! Trong lòng mọi người vừa nao núng lại vừa phấn khởi. Tô Tinh Hà tiện tay cầm một phiến đá lớn ở bên mình đặt lại cạnh Huyền Nạn, nói:

- Xin mời đại sư phụ ngồi xuống đây!

Huyền Nạn thấy phiến đá lớn nặng ít ra cũng năm sáu trăm cân, thế mà Tô Tinh Hà tuổi già, người lại gầy khẳng gầy kheo, thân hình chua chắc đã chục tám chục cân thế mà lão cất nhắc vật nặng nhẹ như chơi, tuyệt không phải dùng sức.

Nhà sư lắm bẫm:

- Cứ coi một việc nhắc tảng đá lên cũng đủ biết công lực lão thâm hậu vô cùng! Chính mình lúc chưa bị mất võ công muốn cất tảng đá nay lên cũng phải chật vật, đâu có được dễ dàng ung dung như lão.

Nhà sư chấp tay để trước ngực nói:

- Đa tạ lão tiên sinh!

Tô Tinh Hà lại nói:

- Thế cờ này do tiên sư lão bày ra. Người đã đem hết tâm huyết ròng rã ba năm trời mới nghĩ ra được thế cờ này. Người đã bày ra thế cờ tất mong trên đời có kẻ sĩ tri kỷ phá giải được. Tại hạ khổ công nghiên cứu trong ba mươi năm trời...

Nói tới đây lão đảo mắt nhìn bọn Huyền Nạn, Đoàn Dự, Phạm Bách Linh một lượt rồi nói tiếp:

- Huyền Nạn đại sư tinh thông về khoa thần học, đã hiểu bí quyết thần công chắc đã nghiệm ra rằng, mình tốn công khổ luyện bao nhiêu năm trời mà phần giác ngộ chưa chắc đã kịp người thường, có người chỉ mất rất ít thời gian mà thấu triệt. Về kỳ lý cũng vậy, có khi đứa nhỏ chừng tám chín tuổi đấu cờ với tay cao thủ mà thắng được. Tại hạ biết rằng mình nghiên cứu chưa được thấu đáo, nhưng những bậc anh tài trong thiên hạ rất nhiều, biết đâu chả có người phá được thế cờ này?

Ngừng một lát, Tô Tinh Hà lại nói tiếp:

- Lúc tiên sư qua đời còn để lại chút tâm nguyện này. Giả tử có người phá được thế cờ tức là hoàn thành tâm nguyện cho tiên sư. Thì tiên sư ở dưới suối vàng cũng mỉm cười khoan khoái.

Huyền Nạn nghĩ thầm:

- Thầy trò Thông Biện tiên sinh truyền thụ cho nhau các môn cầm kỳ thi họa cùng tạp nghệ, bất luận môn gì cũng đến chỗ tinh diệu. Họ đem hết thông minh tài trí suốt đời chuyên chú vào bấy nhiêu nghề chơi, để đến nỗi Đinh Xuân Thu hoành hành trong bản môn không còn uy kỵ gì nữa, vì không còn ai cảm đoán nổi lão. Như vậy thật là đáng buồn!

Bỗng lại nghe Tô Tinh Hà nói:

- Vị sư đệ tại hạ đây...

Lão trở Đinh Xuân Thu nói tiếp:

- Ngày trước y phản bội sư môn, hạ sát tiên sư và đánh tại hạ không sao trả đòn được. Lẽ ra tại hạ đành một chết cho vẹn nghĩa với thầy. Nhưng chưa hoàn thành được chút tâm nguyện của sư phụ nếu mình cũng chết theo, không còn ai tìm được người phá thế cờ thì có xuống suối vàng cũng chẳng dám nhìn mặt sư phụ. Vì lẽ đó mà phải nhẫn nhục cho đến ngày nay.

Lão thở dài nói tiếp:

- Tại hạ phải giữ lời ước với Đinh sư đệ là bưng kín miệng bình không nói năng gì nữa. Chẳng những một mình tại hạ thành người câm điếc, mà cả các đồ đệ mới thu nạp sau này cũng bắt buộc họ phải phải cắt lưỡi chọc tai cho thành câm điếc. Hỡi ôi! rông rã ba mươi năm trời vẫn chưa được gì. Thế cờ của tiên sư để lại vẫn không có người nào phá nổi. Vị công tử đây hạ được mười mấy con đầu, đều là những nước cực kỳ tinh diệu. Tại hạ đang hy vọng tràn trề, ngờ đâu cơ sai một nước đến nỗi sau cùng lại bí thua.

Đoàn Dự có vẻ thẹn thùng nói

- Tại hạ tư chất ngu độn để phụ lòng kỳ vọng của lão trượng thật xấu hổ vô cùng...

Chưa dứt lời, bỗng nghe Phạm Bách Linh kêu lên một tiếng thật to, miệng ọc máu tươi ra như suối rồi ngã ngửa về đằng sau.

Tô Tinh Hà khẽ nghiêng người đi.

Vèo vèo vèo!

Lão búng ba con cờ ra đánh trúng vào huyệt đạo trước ngực Bách Linh và ngăn được gã thổi hổ huyết.

Mọi người còn đang kinh ngạc, bỗng nghe đánh "cách" một tiếng, từ trên không bay xuống một vật đen trúng vào bàn cờ.

Tô Tinh Hà nhìn lại thì là một miếng vỏ cây tùng rơi đúng vào góc trên bên phải bàn cờ chỗ đường thứ tám và thứ chín gặp nhau. Đó là nước mấu chốt để phá thế cờ.

Lão ngẩng đầu lên nhìn xem thì thấy thấp thoáng mảnh áo trường bào lộ ra ở trên cây tùng cách xa năm trượng về mé tả. Rõ ràng có người nấp trên đó.

Tô Tinh Hà vừa kinh hãi vừa mừng thâm, lẩm bẫm:

- Có người phục ở đây mà mình chẳng biết gì. Võ công người này thật đã đến bực ghê hồn. Tuy chỗ đó cách đây khá xa, mình đang để tâm vào bàn cờ nên không biết.

Nhưng người này ở ngoài năm trượng lấy miếng vỏ cây làm con cờ bắn xuống đúng chỗ thì thật là thần diệu. Nếu quả thế cờ của sư phụ được phá xong thì thật đáng cảm tạ ơn trời đất.

Đoàn Dự cũng hạ con cờ thứ nhất vào hàng số tám và số chín giao nhau về góc trên bên phải.

Tô Tinh Hà cầm con cờ trắng lên toan đi thì bên tai đột nhiên lại nghe tiếng vù vù nhỏ nhẹ một hạt gì sắc trắng đi qua sau lưng mình bay tới rơi xuống chỗ hai giòng số tám giao nhau về góc trên bên phải, và chính là chỗ Tô Tinh Hà muốn đặt cờ xuống.

Mọi người đều la lên một tiếng kinh ngạc, quay đầu nhìn ra thì không thấy bóng một người nào cả. Cây tùng ở mé hữu cũng không cao mấy. Nếu có người nấp ở đó thì trông thấy ngay, không hiểu người này nấp chỗ nào?

Tô Tinh Hà rất làm kỹ, nhìn lại hạt trắng này thì là mẩu gỗ cây tùng vừa mới nẩy ra.

Hạt trắng vừa liệng xuống thì trên cây tùng mé tả lại bắn xuống một hạt đen rơi vào điểm hàng năm và cột mười giao nhau ở góc trên bên phải bàn cờ.

Mọi người mắt đổ dồn trông về mé hữu để chờ xem con cờ trắng sẽ từ đâu phát ra.